

Politicienii romani au multe divergente, singurul punct asupra caruia se pun de acord fiind necesitatea majorarii investitiilor statului. Pentru social-democrati ideal ar fi sa poata fi marite si pensiile si salariile si investitiile publice, dar daca ar fi pusi sa aleaga ar opta pentru majorarea ultimelor. In cazul PD-L, optiunea este clara, investitiile publice trebuie crescute cu orice pret. Liberalii, prin vocea liderului lor, Crin Antonescu, sustin ca investitiile publice masive creeaza locuri de munca (observatie adevarata atat timp cat ignori locurile de munca distruse de acestea, investitiile fiind facute, vor, nu vor politicienii, din taxe si impozite majorate, in prezent sau in viitor). Dar de ce sunt atat de atasati politicienii de investitiile publice? Ce-i mana pe ei in lupta?

Ultimul care s-a pronuntat pe aceasta tema este fostul premier liberal, Calin Popescu Tariceanu:

“Domnul Boc nu intelege ca acest lucru (deficit structural de 0,5%) este valabil pentru tarile care au un nivel ridicat de datorie publica si care nu pot sa justifice deficite bugetare ridicate. Pentru Romania, a o obliga la un deficit structural de 0,5%, este in mod simplu spus ca vom condamna Romania sa ramana o tara subdezvoltata. Daca vreti sa intelegeti acest lucru simplu, bine, daca nu, nu aveti decat sa mergeti inainte cu aceste prostii care sunt aplicabile asa cum spuneam la nivel european, tarilor din zona Euro mai cu seama, care au datorii publice care pleaca de la 60 pana la 120% din PIB. Pentru Romania, inseamna a taia orice posibilitate de dezvoltare, orice posibilitate de reducere a decalajelor care ne separa de tarile din Europa centrala”.

Principiul care sta in spatele analizei “liberalului” este ca singura sansa ca Romania sa iasa din stadiul de economie subdezvoltata sunt investitiile publice care vor garanta recuperarea decalajelor. Un punct de vedere similar cu cel exprimat de presedintele Traian Basescu: *“va trebui sa gasim o solutie pentru a nu opri investitiile, pentru ca din cauza realitatilor de pe piata internationala trebuie sa avem in vedere ca cel mai puternic investitor sa fie Guvernul in urmatoarea perioada, altfel nu putem face ca lucrurile sa inainteze”.*

Declaratii similare au facut si liderii PSD. Singura diferenta: opozitia acuza nivelul scazut al investitiilor publice si caracterul lor clientelar, in timp ce puterea acuza puterea judecatoreasca si legislatie pentru ingreunarea marilor proiecte de investitii. Drept urmare a si modificat legislatia, care in prezent ii permite sa faca exproprii cand si cum vrea, ocolind justitia.

Atasamentul politicianilor fata de investitiile publice este construit pe logica actiunii politice, diferita de cea a actiunii economice. Ambele sunt rationale si urmaresc maximizarea preferintelor individuale. Un agent economic urmareste, in majoritatea cazurilor, maximizarea preferintelor financiare pe termen lung. Un agent politic urmareste, in prima faza, maximizarea preferintelor electorale pe termen scurt (maxim 4 ani, de la un ciclu electoral la altul). Pana nu demult, solutiile perfecte ale unui agent politic in vederea atingerii scopurilor sale erau pomenile electorale si majorarile de pensii si salarii. Mai nou insa, a identificat o alta solutie, mult mai coerenta cu scopurile sale finale (maximizarea preferintelor individuale): investitiile publice. Acestea au avantajul ca aduc voturi ca si pomenile, pensiile si salariile in prima faza si ca distribuie bunastarea in faza a doua, in momentul aflarii la putere. Pentru ca tinta finala a demersului politic este puterea, in cazul unora de dragul sau, in cazul altora (a antreprenorilor politici) pentru maximizarea intereselor lor financiare.

Iar Romania a devenit din ce in ce mai mult o tara de antreprenori eminenti politici. Acestia au realizat potentialul dublu al investitiilor publice, acela de a aduce voturi si de a facilita accesul la putere in vederea redistribuirii bunastarii catre ei insisi, evident, prin acelasi canal al investitiilor publice. {comments on}